

saa ser man, hvorledes Slægtsfølelsen bevirker, at Sødskende række sig saa vidt, de kunne, og resignere og muliggøre derved, at en af dem kan overtage det Hjem, hvortil Slægtens Traditioner, Oplevelser og Minder ere knyttede. Det finder jeg naturligt og ogsaa kønt. Men saa vil man her etablere det Forhold, at en udenforstaaende, en vildfremmed, et udenfor Ægteskab født Barn, til hvilket Indehaveren af Slægten var Fader, skulde kunne møde frem og rive Slægten den paagældende Ejendom ud af Hænderne. Jeg synes, det vilde være ganske urigtigt. Kun hvis man ønsker, at Produktionsmidlerne skulde overgaa til Statens Ejendom, kunde jeg erkende, at ogsaa dette vilde være et Led i Bestræbelserne derefter.

Men i det hele taget tror jeg ikke, at man skal overvurdere hele dette Arvespørgsmaal. Jeg kunde til Slut fristes til at anføre nogle Tal, der forekomme mig at være i høj Grad oplysende. Efter Statistisk Tabelværk 5te Række, Litra B. Nr. 3, sluttedes ved Københavns ordinære Skifteret i Aarene 1896—1900 i alt 14,843 Dødsboer; deraf 14,045 ved Ekstradition til Arvingerne, men af disse ekstraderedes 13,482 for Begravelsesomkostningerne, det vil sige, at den beholdne Formue ikke ansaas tilstrækkelig til at dække Udgifterne ved en sømmelig Begravelse, altsaa utvivlsom Insolvens. Nu bliver Billedet noget lysere ved, at der foruden de nævnte 14,843 Boer sluttedes 2,197 af selvskiftende Arvinger og 626 af Testamentsseksekutorer, hvilke to Grupper begge kunne forudsættes at have været solvente. Det vil med andre Ord sige, at 91 pCt. af de Boer, som ere afsluttede ved Københavns Skifteret, vare insolvente, og at 77 pCt. af samtlige københavnske Dødsboer vare insolvente; der var ikke til en anstændig Begravelse. Altsaa, de Arveretsbestemmelser, som omhandles i § 9, vilde i alle disse Tilfælde ikke have nogen som helst Betydning. Jeg skal erkende, at det er ret deprimerende at se paa disse Tal. Jeg er ved at referere disse Tal her uvilkaarlig kommen til at tænke paa, hvad en Udlandning sagde: I København lever man som rige, men dør som fattige Folk; i den By, jeg bor i, lever man som fattige og dør som rige Folk.

Men naar jeg nu har nævnt disse Tal, er det for at kunne henvise til, at hele Spørgsmaalet om Arveretten er saare lidet betydende i Forhold til det store Spørgsmaal om alle disse Børns forsvarlige Underhold. Det er Hovedbestemmelsen i

Forslaget, og der siger jeg: Giv disse Børn en sund, rigelig og nærende Kost, saaledes at de faa røde og runde Kinder, giv dem Tilhold i gode Plejehjem, giv dem god Undervisning, om muligt ogsaa god faglig Uddannelse, saaledes at de, naar de komme til Skels Aar og Alder, kunne staa rustede i fuld Sidestilling med de Børn, der holde deres Indtog i Verden under lysere og lykkeligere Vilkaar — staa rustede med sunde Sjæle i sunde Legemer, saa at Samfundet med rolig Samvittighed kan slippe dem løs til selvstændig Livsgering under Løsenet: Hjælp jer selv, saa hjælper Vorherre for Resten. Det er Hovedsagen ved det foreliggende Lovforslag. Det er Hovedmomentet i dette, og i Sammenligning med dette blive for de paagældende selv alle de Spørgsmaal, som ligge Fler-tallet og Mindretallet imellem, af underordnet Betydning, selv om det skal erkendes, at disse Spørgsmaal samfundsmæssigt set kunne have nogen Betydning. Forslaget, som det her ligger for, repræsenterer en fra alle Sider udfoldet Bestræbelse efter at føre denne Sag til en positiv Løsning, og Forslaget inklusive Fler-talsforslagene er Udtryk for en fra alle Sider udfoldet Bestræbelse for at skabe disse Børn lysere og lykkeligere Vilkaar. Lad os fæste os ved det, glæde os over det og alle bidrage til, at dette Lovforslag kan blive til Virkelighed, hvilket jo blandt andet kan ske ved, at ærede Medlemmer stemme ogsaa for Flertalsforslagene, dem jeg herved endnu en Gang har den Ære at anbefale.

Lewinsky: Den højtærede Justitsminister henviste til, at Bestemmelsen i § 1 ikke berøvede Mødrene det almindelige Bidrag, men kun det forøgede Bidrag fra Fædrene. Men jeg er dog af den Mening, at netop disse Mødres Forhold ere saadanne, at de trænge til, at Fædrenes Bidrag blive forøgede, og at, naar det udelukkes, kommer det til at ramme Børnene.

Den ærede Ordfører mente, at særlig Hensynet til de gifte Kvinders Stilling skulde gøre, at man ikke kunde stille det Krav, som jeg her har stillet med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 11 og Nr. 1, idet de gifte Kvinders Stilling jo er daarligere, end de ugifte Kvinders Stilling bliver efter dette Forslag. Mig forekommer det, at det, at de Kvinder ere daarligt stillede, ikke er nogen Grund til ogsaa at gøre de andre Kvinders Stilling daarlig. For øvrigt vil jeg udtale Haabet om, at den Lov om Hjælpekasser, vi vedtog i